

9. Науменко С.І. Психологія музичної діяльності. – Чернівці: ПП Видавничий дім «Родовід», 2015. – 408 с.
10. Обухова Н. Музичне мистецтво як терапевтична складова медіаосвіти / Наталія Обухова // Простір арт-терапії: досвід становлення : Матеріали X Ювілейної міжнародної міждисциплінарної науково-практичної конференції (м.Київ, 28 лютого – 2 березня 2013 р.) / За наук. ред. А.П. Чуприкова, Л.А. Найдюнової, О.А. Брусенка-Кузнєцова, О.Л. Вознесенської, О.М. Скар. – К.: Золоті ворота, 2013. – 206 с. – С.70-72.
11. Петрушин В.И. Музыкальная психология: Учебное пособие для вузов. – 2-е изд.. – М.: Академический Проект; Трикста, 2008. – 400с. – (Gaudeamus).
12. Побережная Г.И. Музыка в детской душе: монография / Г.И.Побережная. – К.: Українське агентство інформації та друку «Рада», 2007. – 80 с.
13. Побережна Г.І. Музикотерапевтичні методики в школі / Г.І. Побережна // Мистецтво та освіта. – 2010. – №4. – С.2-4
14. Побережная Г.И. Ребенок третьего тысячелетия – дома и в школе: кн.для родителей / Г.И. Побережная. – К.: ДИА, 2012. – 192 с.
15. Побережная Г.И. Трансформационные процессы в музыкальном образовании постсоветской Украины как шанс прогрессивных социальных изменений // История современности: музыкальное образование на постсоветском пространстве. Опыт, проблемы, перспективы. – Курск-Пермь, 2014. – С. 64-78.
16. Побережна Г., Комісаров О. Музична терапія у системі освіти в Україні // Музична освіта в Україні. Сучасний стан, проблеми розвитку. – К., 2001. – С.157-161.
17. Психология музыки и музыкальных способностей: Хрестоматия / Сост.-ред. А.Е.Тарас. – М.: АСТ; Мн.: Харвест, 2005. -720с. – (Библиотека практической психологии).
18. Роджерс Н. Творческая связь. Исцеляющая сила экспрессивных искусств / Натали Роджерс ; пер. с англ. А. Орлова. – Москва : Манн, Иванов и Фербер, 2015. – 336 с.

УДК 378.637.016:78

Завалко К. В.

МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВЧИТЕЛЯ МУЗИКИ

У статті досліджується проблема інноваційної діяльності вчителя музики та визначаються складові методології формування готовності до інноваційної діяльності. Предметна галузь інноваційної діяльності зумовлює використання загальнонаукових підходів (синергетичний, гуманістичний, системний, компетентнісний, акмеологічний тощо). Виокремлені підходи реалізуються у парадигмі дослідження, концептуальній та технологічній моделях, що забезпечують формування готовності до інноваційної діяльності.

Ключові слова: методологія, інноваційна діяльність, майбутній вчитель музики.

На сьогодні постала необхідність модернізації змісту, форм і методів підготовки конкурентоспроможних фахівців в різних галузях освіти в цілому та мистецької зокрема. Саме тому, в нашій країні актуалізуються питання підготовки майбутнього вчителя до інноваційної діяльності. Виділення педагогічної інноватики у самостійну галузь пов'язано з суперечністю між наявною потребою у модернізації мистецької освіти та неспроможністю вчителів її реалізувати.

Загострення основної суперечності сучасної системи освіти – між швидким темпом прирощування знань у суспільстві та обмеженими можливостями їх засвоєння окремою людиною змушує педагогічну теорію відмовитися від абсолютного ідеалу (всебічний розвиток особистості) та перейти до нового ідеалу – максимального розвитку здібностей та якостей людини. Готовність майбутнього вчителя музики до інноваційної діяльності є вимогою часу та вираженням світових освітніх тенденцій. Освоєння інновацій є як умовою, так і наслідком інтеграційних процесів, що відбуваються в освіті.

Вища школа має значні здобутки у галузі підготовки майбутніх фахівців у сфері музичного мистецтва, зокрема музично-педагогічного (Н. Гуральник, А. Козир, Г. Ніколаї, Г. Падалка, О. Рудницька, В. Черкасов, О. Щолокова та ін.). Але наразі вкрай необхідно зосередитися на питаннях методології інноваційної діяльності вчителя музики, з'ясувати, чому фахівці недостатньою мірою володіють інноваційними засобами діяльності, чому у них слабо розвинене прагнення до удосконалення музично-педагогічного процесу.

Саме тому, метою статті є виокремлення основних положень методології дослідження проблеми інноваційної діяльності вчителя музики.

Термін "методологія" є багатозначним та може використовуватися у різних значеннях. В самому широкому смислі – це вчення про методи пізнання та перетворення дійсності. Це вчення про загальнонаукові методи, які мають функцію: відображаючи закономірності об'єктивної дійсності та пізнання, орієнтувати людей у процесі здійснення пізнавальної та практичної діяльності, управляти їх мисленням.

У загальному філософському значенні методологія визначається як наука про методи наукового пізнання та перетворення дійсності людиною (І. Блауберг, Е. Юдін). Розрізняють кілька рівнів методології: філософські знання; загальнонаукова методологія (системний підхід, діяльнісний підхід, характеристика різних типів наукових досліджень, їхні етапи й елементи: гіпотеза, об'єкт і предмет дослідження, мета, завдання тощо); конкретно-наукова методологія, тобто сукупність методів, принципів дослідження й процедур, що застосовуються у тій або іншій спеціальній науковій дисципліні, наприклад, у педагогіці.

Методологія спеціальної науки містить у собі як проблеми, що є специфічними для наукового пізнання у даній галузі, так і питання попередніх рівнів, наприклад, системного підходу або моделювання в їхньому застосуванні до педагогіки. Деякі вчені виділяють також четвертий рівень, що утворюється методикою та технологією дослідження.

Проблеми методології музично-педагогічної освіти досліджувалися такими вченими: Е. Абдуллін, В. Андрєєва, А. Братковський, Л. Казанцева, В. Ковальчук, А. Кузьмінський, О. Рудницька та ін. Так, методологію педагогіки Е. Абдуллін визначає як "систему знань про вихідні положення, підвалини та структуру педагогічної теорії, принципи та способи добування знань, які вірно відображають педагогічну дійсність, що неперервно змінюється в умовах суспільства яке розвивається" [10, с. 8].

Суттєвим завданням методології педагогіки є забезпечення оптимальних організаційних форм педагогічних досліджень, дотримання системи й послідовності перебігу дослідницької роботи. Адже провідною метою педагогічних досліджень є відкриття об'єктивних закономірностей навчання, виховання й розвитку особистості, цілеспрямоване використання вже відомих закономірностей у практиці навчально-виховної роботи.

Сукупність ідей, теорій і підходів, які обираються як методологічні засади наукового пошуку, складає ту "призму", через яку і завдяки якій з'ясовується сутність об'єкта дослідження, моделюються уявлення про нього, здійснюється пошук засобів та умов удосконалення, ефективного розвитку. Власне цим узгоджуються суперечності для утримання системи результатів наукового пошуку в рівновазі. При цьому, враховуючи специфіку педагогіки як гуманітарної науки при згадуванні тієї чи іншої ідеї, підходу, необхідно пояснити, яке саме трактування "слугувало" досліднику.

Поняття "підхід" Ю. Сурмін трактує як сукупність прийомів, способів впливу на будь-кого, у вивченні будь-чого, веденні справи тощо [13, с. 10]. Зазначимо, що у дослідженнях В. Галузинського та М. Євтуха "підхід" розглядається як педагогічна категорія [2, с. 10]. На думку Б. Гершунського, підхід до визначення усіх компонентів навчально-виховних систем уособлює усі орієнтири реалізації доктрин освіти, він може бути не єдиним, він може передбачати альтернативність в освітніх стратегіях, що використовуються [3].

Процес формування готовності до інноваційної діяльності вчителя музики, на нашу думку, вимагає врахування таких науково-теоретичних підходів як гуманістичний, системний, синергетичний, акмеологічний, компетентнісний, інтегративний та культурологічний.

Гуманістичний підхід семантично і за змістом пов'язаний із поняттями гуманізму, гуманності. Гуманізм як ідея та глобальна філософська система визначається автономністю, універсальністю, фундаментальністю, єдністю цілей і засобів. Ядром гуманістичного світогляду є людина як "мірило всіх речей". Гуманність же виступає соціально-психологічною властивістю особистості, що визначається як "зумовлена моральними нормами і цінностями система установок особистості на соціальні об'єкти (людину, групу людей), яка представлена у свідомості переживаннями і реалізується у спілкуванні й діяльності в аспектах сприяння, співучасті, допомоги" [11].

На сучасному етапі гуманістичний набув статусу глобальної педагогічної парадигми, що створює передумови для розроблення особистісно-зорієнтованих моделей та технологій освіти і виховання. Він представлений різноманітними теоретичними концепціями й оригінальними методичними знахідками в працях Ш. Амонашвілі, Є. Бондаревської, Г. Балла, І. Беха, І. Котової, В. Сластьоніна, Є. Шиянова та ін.

На наш погляд, формування готовності майбутнього вчителя музики до інноваційної діяльності доцільно розглядати в контексті загальної гуманізації вищої освіти та покласти в основу інноваційної підготовки базові цінності людства, допомогу у реалізації власного творчого потенціалу.

Системний підхід. Принцип системності у загальному вигляді означає, що явища об'єктивної дійсності, які розглядаються з позицій закономірностей системного цілого і взаємодії складових його частин, утворюють особливу гносеологічну "призму" або особливе "вимірювання" реальності. Системний підхід передбачає виділення системи, структури, елемента як на рівні системи в цілому, так і кожної її підсистеми, з урахуванням такого кінцевого результату, якому підпорядковано функціонування системи.

Головними ознаками системи є наявність:

- структури як певної внутрішньої організації системи;
- функціональних характеристик системи та її окремих компонентів;
- комунікативних властивостей системи, якими вважається взаємодія із середовищем, іншими суб'єктами, суперсистемами, наслідування минулого і майбутнього в системі та її компонентах.

Методологічна цінність системного підходу концентрується у його поліфункціональності: він виступає і як принцип відображення світоглядного рівня дослідження, так і відіграє роль універсального методу наукового пізнання та регулятиву його технології. Системний підхід як методологічний засіб в онтологічному і гносеологічному плані передбачає створення єдиної моделі об'єкта як цілого, що виконує функцію засобу організації дослідження педагогічного процесу [8].

Інноваційну діяльність та процес формування готовності до неї майбутніх учителів музики, слід розглядати як специфічну і структуровану педагогічну систему, що складається з різноманітних компонентів, елементів та їх функціональних взаємозв'язків, які вимагають обґрунтованого виявлення та теоретичного моделювання. Усвідомлення системності явища готовності вчителя музики до інноваційної діяльності, запобігатиме однобічності, статичності, механічності розуміння сутності даного феномену.

Сутність акмеологічного підходу до професійної освіти полягає у виявленні закономірностей, умов та чинників, що стимулюють самореалізацію творчого потенціалу людини та шляхи розвитку її творчої готовності до майбутньої діяльності. За І. Семеновим, акмеологічний підхід дозволяє здійснити комплексне дослідження суб'єкта, що проходить етап зрілості, коли його особистісні й суб'єктивно-діяльнісні характеристики вивчаються в єдності, у всіх взаємозв'язках та опосередкуваннях, для того, щоб сприяти досягненню ним вищих рівнів, на які може піднятися кожний [12, с. 156].

Пріоритетними ознаками акмеологічного підходу є:

- орієнтація на "акме" – вдосконалення у житті та діяльності людини;
- всебічний розвиток свідомості й діяльності груп ідеями вдосконалення;
- використання акмеологічного проектування вищих досягнень окремими особами, а також групами [4].

При застосуванні акмеологічного підходу до процесів навчання і виховання необхідно орієнтуватися на потенціал суб'єкта навчання, на його індивідуальність, при цьому враховуючи, що у кожного індивіда власна вершина сходження. Основною категорією даного підходу виступає самореалізація як діяльність людини щодо найбільш повної реалізації власного потенціалу, досягнення вершин власних можливостей [5, с. 9]. Акмеологічний підхід дозволяє розглядати процес формування готовності до інноваційної діяльності як необхідної передумови самовдосконалення майбутнього вчителя музики на шляху його подальшої самореалізації.

Компетентнісний підхід забезпечує вивчення закономірностей побудови і функціонування діяльнісного процесу, розкриття всієї складності діяльності учіння, виявлення її змістових та структурних особливостей, визначення різноманітності взаємовідносин особистості фахівця з предметами, способами і продуктами педагогічної діяльності, із суб'єктами педагогічного процесу. Методологічна орієнтація на компетентнісний підхід виявляється продуктивною в дослідженні проблем якості професійної діяльності вчителя, оскільки може ефективно використовуватися як для управління процесом професійної підготовки, так і для аналізу роботи вчителя, його атестації, а також створення для цього відповідного науково-практичного інструментарію.

В. Химинець поняття "компетентнісний підхід" розуміє як спрямованість освітнього процесу на формування та розвиток ключових (базових, основних) і предметних компетентностей особистості. Компетентнісний підхід скеровує освіту на формування цілого набору компетенцій (знань, умінь, навичок, ставлень тощо), котрими мають оволодіти учні під час навчання в школі [14].

Компетентнісний підхід зміщує акценти під час формування готовності до інноваційної діяльності майбутнього вчителя музики з процесу накопичення нормативно визначених знань, умінь і навичок в площину формування й розвитку у майбутніх учителів музики здатності практично діяти і творчо застосовувати набуті знання і досвід у різних ситуаціях.

Інтегративний підхід. У нових соціально-економічних умовах зростає значення інтеграції освіти, яка розкриває перед викладачем нові педагогічні можливості. Вони вимагають здатності до комплексного бачення освітніх та суспільних процесів, розуміння проблематики міжпредметної інтеграції, яка є основою навчання у професійній школі. Поняття інтеграції стає провідною педагогічною категорією, яка визначає професійні дії викладача.

Інтеграція навчання передбачає створення принципово нової навчальної інформації з відповідним структуруванням навчального матеріалу, із навчально-методичним забезпеченням, із новими технологіями. Поняття "інтеграція" походить від латинського *integratio*, що у перекладі означає "відновлення", "поповнення" і тлумачиться, як об'єднання в єдине ціле раніше ізольованих частин, елементів, компонентів, що супроводжуються ускладненням і зміцненням зв'язків і відношень між ними [1, с. 54].

Впровадження інтегративних процесів у навчально-виховний процес сприяє розв'язанню ряду важливих методологічних питань. Взаємодія педагогічних знань дозволяє показати студентам доцільність застосування тих чи інших педагогічних технологій чи структурування змісту освіти. Ознаками інтеграційних процесів є:

- взаємодія різнорідних, раніше розрізнених елементів;
- якісні та кількісні перетворення взаємодіючих елементів;
- цілеспрямованість та відносна самостійність інтеграційних процесів;
- наявність власної структури.

Таким чином, інтеграційний підхід спрямовує формування готовності до інноваційної діяльності в контексті взаємодії та інтеграції психолого-педагогічної та музично-педагогічної підготовки вчителя музики, що дозволяє майбутньому вчителю музики усвідомити цілісність та синкретичність майбутньої педагогічної діяльності.

Культурологічний підхід. Специфіка застосування культурологічного підходу у педагогіці також розкрита в працях А. Арнольда, В. Беляєва, В. Боярінової, І. Ісаєва,

Л. Штефан, О. Шевнюк та ін. Культурологічний підхід у мистецькій педагогіці актуалізує в процесі освоєння знань особистісні смисли, цінності, відношення, зафіксовані в суб'єктному досвіді студента. В результаті майбутній фахівець переходить на якісно новий рівень з доміантою суб'єктної позиції по відношенню до професійної діяльності.

Для музично-педагогічного процесу важливим є розуміння культури як соціальної та особистісної системи цінностей. Процес музично-педагогічної підготовки вчителя має тісний зв'язок з музичною мовою як знаковою системою, в силу чого культурологічний підхід є виправданим та актуальним і з цієї точки зору.

З позицій культурологічного підходу процес формування особистості розглядається як процес залучення людини до культури, а сутність виховання – "у перетворенні культури суспільства в культуру кожної конкретної особистості" [7]. На думку І. Ісаєва, методологія культурологічного підходу дає чітке уявлення про наповнення цінностей і технологій особистісним смислом лише в процесі творчої педагогічної діяльності, що забезпечує повноту і цілеспрямованість особистісної самореалізації педагога [6].

Культурологічний підхід зумовлює необхідність розгляду проблеми готовності до інноваційної діяльності як складової професійного становлення майбутнього вчителя, що дозволяє формування педагога розглядати в контексті його загальної професійної культури.

Синергетичний підхід. Наука синергетика виступає сьогодні в ролі теорії самоорганізації певної системи (освіти), досліджує її механізми, здійснює аналіз нестабільності, нелінійності, випадковості, як засобів розвитку (О. Князева, Г. Ніколіс, І. Пригожин, І. Стенгерс, Г. Хакен).

Методологічні установки синергетики кардинально змінюють традиційні уявлення про пізнавальний процес у межах вищого навчального закладу, трактуючи його як організм, здатний до самокоригування і пошуку нових альтернативних шляхів розвитку. Методологія синергетичного підходу базується на принципах: самоорганізації; самоструктурування; резонансності управління; багатоваріантності шляхів еволюції системи.

Синергетика заснована на ідеях системності, цілісності світу, нелінійності, глибинного взаємозв'язку хаосу і порядку, випадковості і необхідності. Вона вивчає відкриті системи, що знаходяться в стадії становлення, де відбуваються несподівані повороти, пов'язані з вибором шляхів подальшого розвитку [9]. Синергетичний підхід розширює уявлення про педагогічну реальність і дає змогу створити нові прикладні методології дослідження та організації певних аспектів педагогічного процесу, однак не може стати універсальним методом розв'язання теоретичних і методологічних проблем педагогіки як системи.

Завдяки відкритості, багаторівневості, нелінійності інноваційної діяльності, їй, як системі, притаманні синергетичні властивості, а отже процес формування готовності виступає специфічною формою самодетермінації, самопроекування, в першу чергу, педагога як професіонала, так і майбутнього вчителя музики, що дає йому змогу виходити на якісно нові рівні власного професійного та особистісного саморозвитку.

Узагальнені підходи формування готовності майбутнього вчителя музики до інноваційної діяльності подано у *табл. 1*.

Підкреслимо, що кожен з проаналізованих підходів хоча і розкриває сутнісні, але все-таки окремі характеристики явищ. Тому дослідження феномену інноваційної діяльності не може обмежуватися якимось одним уявленням про нього.

Тільки інтеграція в систему та використання зазначених підходів комплексно створює передумови для розуміння і осягнення сутності феномену готовності до інноваційної діяльності й ефективного формування даної компетенції у майбутніх учителів музики. Провідним підходом у дослідженні є синергетичний підхід, який найбільш суттєво відображає інноваційну діяльність, створюючи після впровадження інновацій синергетичний ефект.

Методологію формування готовності до інноваційної діяльності майбутнього вчителя музики можна відобразити у вигляді схеми (*рис. 1*).

Таблиця 1

Методологічні підходи формування готовності до інноваційної діяльності

Методологічний підхід	Сутність підходу до формування готовності до інноваційної діяльності
Гуманістичний	Розглядає в контексті загальної гуманізації вищої освіти та акцент на базові цінності людства, допомогу у реалізації власного творчого потенціалу
Системний	Розглядає як специфічну і складно структуровану педагогічну систему, що складається з різноманітних компонентів, елементів та їх функціональних взаємозв'язків, які вимагають обґрунтованого виявлення і теоретичного моделювання
Синергетичний	Завдяки відкритості, багаторівневості, нелінійності інноваційної діяльності їй, як системі, притаманні синергетичні властивості, а процес її формування виступає специфічною формою самодетермінації, самопроекування педагога як професіонала
Акмеологічний	Розглядає процес як необхідну передумову самовдосконалення майбутнього вчителя музики на шляху його подальшої самореалізації та досягнення акме-вершин у професії
Компетентнісний	Зміщує акценти з процесу накопичення знань, умінь і навичок в площину формування й розвитку здатності практично діяти і творчо застосовувати набуті знання і досвід у різних ситуаціях
Інтегративний	Розглядає в контексті взаємодії та інтеграції психолого-педагогічної та музично-педагогічної підготовки вчителя музики, що дозволяє усвідомити цілісність та синкретичність майбутньої педагогічної діяльності
Культурологічний	Дозволяє подолати тенденції розвитку абстрактно-формальної педагогіки та розглядає формування інноваційності в контексті загальної професійної культури педагога

До предметної області відносяться педагогічна інноватика (теорія та особливості інноваційної діяльності), технологія формування (характеристики технології формування) та структура готовності до інноваційної діяльності (особливості процесу формування готовності). Предметна область зумовлює використання загальнонаукових підходів та принципів, зокрема: гуманістичного, акмеологічного, компетентнісного, культурологічного, синергетичного, інтеграційного, музично-виконавського, процесуально-орієнтованого та інваріантності. В свою чергу дані підходи та принципи реалізуються у компонентах методології – парадигмі дослідження, концептуальній моделі інноваційної діяльності, технологічній моделі формування готовності та методичному забезпеченні технологічної моделі.

Таким чином, проаналізовані особливості різних наукових підходів до дослідження проблеми інноваційної діяльності вчителя музики, дозволили визначити структуру методології формування готовності до інноваційної діяльності. Предметна область інноваційної діяльності зумовлює використання загальнонаукових підходів та реалізувати їх у парадигмі дослідження, концептуальній та технологічній моделях, що забезпечує формування готовності до інноваційної діяльності.

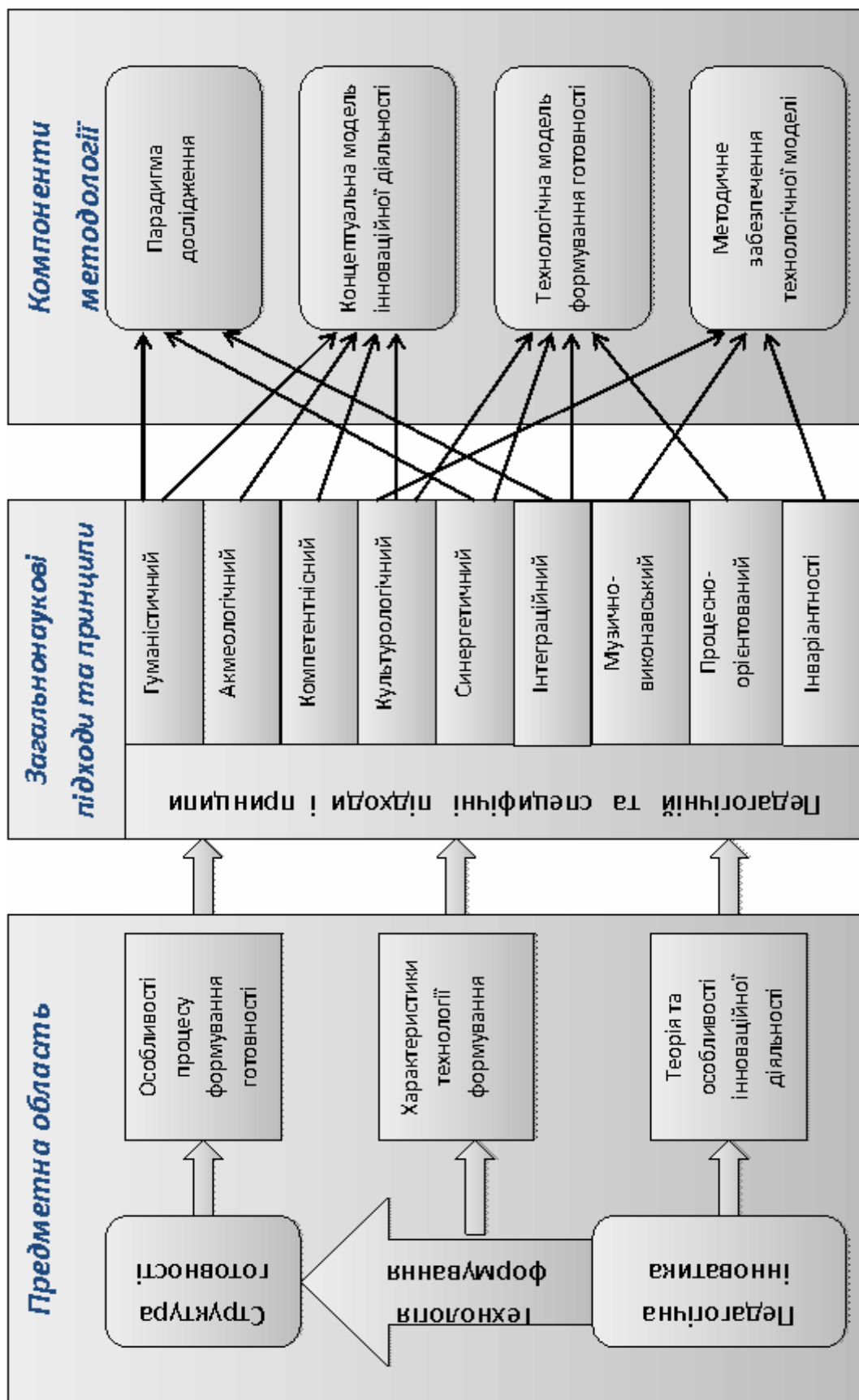

Рис. 1. Методологія формування готовності до інноваційної діяльності (розробка автора)

Література

1. Бондар В.І. Дидактика: ефективні технології навчання студентів. – К.: Вересень, 1996. – С. 54. 14
2. Галузинський В.М. Педагогіка: теорія та історія: Навч. посібник / В.М. Галузинський, М.Б. Євтух – К.: Вища шк., 1995. – С. 90-91. 3
3. Гершунский Б.С. Философия образования XXI века. (В поисках практико-ориентированных образовательных концепций). – М.: Совершенство, 1998. 4
4. Данилова Г.С. Педагогічне вдосконалення як акмеологічний синтез якостей і діяльності педагога / Г.С. Данилова // Науковий часопис НПУ ім. М.П. Драгоманова. Серія 16. Творча особистість учителя: теорія і практика: Зб. наук. праць. Вип. 3 (13). – К.: НПУ, 2005. – С. 14-17. 11
5. Завалко К.В. Самовдосконалення вчителя музики: теорія та технологія. Монографія. / К.В. Завалко – Черкаси: ЧНУ, 2007. – С. 9. 12
6. Исаев И.Ф. Теория и практика формирования профессионально-педагогической культуры / И.Ф. Исаев. – М. – Белгород: Вазелица, 1993. 16
7. Каган М.С. Человеческая деятельность: опыт системного анализа / М.С. Каган. – М.: Политиздат, 1974. – С. 6. 15
8. Королев Ф. Системный подход и возможности его применения в психолого-педагогических исследованиях / Ф. Королев // Сов. Педагогика. – 1970. – №9 С. 103-115. 9
9. Курдюмов С.П. Синергетика – теория образования: идеи, методы, перспективы // С.П. Курдюмов, Г.Т. Малинецкий. – М.: Знамя, 1993. 17
10. Методологическая культура педагога-музыканта / Э.Б. Абдуллин [и др.]. – М.: Академия, 2002. –С. 8. 1
11. Психология. Словарь / Под ред. А.В. Петровского, М.Г. Ярошевского. – М.: Политиздат, 1990. – С. 21. 6
12. Семенов И.Н. Научно-методологические ориентации в современной акмеологии / И.Н. Семенов // Акмеология: методология, методы и технологи: материалы научной сессии, посвященной 75-летию члена-корреспондента РАО, Президента МААН Н.В. Кузьминой: статьи / И.Н. Семенов. – М.: РАГС, 1998. – С. 156. 10
13. Сурмин Ю.П. Теория систем и системный анализ / Ю.П. Сурмин: Учеб. пособие. – К.: МАУП, 2003. – С. 10. 2
14. Химинець В. Компетентнісний підхід до професійного розвитку вчителя / В. Химинець // Закарпатський інститут післядипломної педагогічної освіти. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakinppo.org.ua/2010-01-18-13-44-15/233-2010-08-25-07-10-49>. 13

In the article, the problem of the innovative activity of the prospective teacher of music is studied; the components of the methodology of formation of preparedness to innovative activity are determined. The subject area of innovative activity makes use of common scientific approaches (synergistic, humanistic, systemic, competence, acmeological, etc.). Determined approaches are implemented in the research paradigm, conceptual and technological models that ensure the formation of preparedness for innovative activity.

Keywords: *methodology, innovative activity, prospective music teacher.*